

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Februarie (Făurar)
nr. 2 (98) / 2025

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

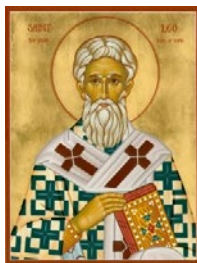
Rățușca cea urâtă

Citiți în pagina 1

Ce alegem să construim
între noi?

Citiți în pagina 4

Sfântul Ierarh Leon,
Episcopul Romei

Citiți în pagina 14

Avarul își adună comoară
ca să o găsească alții

Citiți în pagina 6

*B*iserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 40. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

*D*ragi enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiağ
Îți dă pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Rătușca cea urâtă

Știind că tot ce se întâmplă în viață este doar cu voia Domnului și știind că El ne dăruiește doar ceea ce ne este spre folos, să dăm slavă lui Dumnezeu pentru că ne-a învrednicit să ne reîntâlnim și în această ultimă lună din sezonul rece, pe întortocheata cale a slovelor, alături de o călduroasă și din inimă îmbrățișare. Contrar opiniilor pesimiste, știu că grijile exagerate ale vieții nu sunt sănătoase și nici nu ne vor conduce spre fericire, spre liniște sufletească și nici spre alte deziderate pe care ni le-am propus cu puțin timp în urmă. Dar, în schimb, știu că dacă-l încredințez Domnului grijile mele, El îmi va da la schimb nu doar ce am cerut, ci chiar o întregă Împărăție, pentru că Duhul Sfânt „sufală” unde vrea El! De aceea, Îi fac loc să poposească și în inima mea. Cineva spunea că pentru a așterne lucruri frumoase pe hârtie și pentru a face și alte inimi să vibreze la unison este nevoie de multă pace în suflet. Păi, cine te oprește să ai acea pace la care mulți visează, dar puțini au fericirea de a se desfăta în compania ei?

Nu demult, o persoană îmi spunea că deși lucrează de peste șapte ani într-un colectiv, nu a reușit să se integreze, colegii o privesc ca pe „rătușca cea urâtă” și nimeni nu o înțelege, nimeni nu o apreciază, toți o vorbesc pe la spate... Iar șirul frustrărilor poate continua. Când i-am vorbit despre liniștea interioară mi-a spus că este ceva imposibil în actuala conjunctură, mai ales că „tigrul și șarpele” (după zodiacul chinezesc) sunt în opoziție în ultimii ani. Întrucât nu mă pricep la zodii nu am vrut să o contrazic, dar i-am sugerat că autocompătimirea nu va schimba cu nimic situația de la serviciu, mai mult, lăncezirea în gânduri negre va avea urmări asupra propriei stări de sănătate, afectând și relațiile cu cei dragi (copii, prieteni etc.), pentru că strecoară în suflet resentimente, frustrare și dorința de a arunca toată vina pe oamenii din jur. Poate că uneori este mai ușor să spun: „Vai, eu sunt rătușca cea urâtă!”, decât să fac ceva (măcar să încerc) care să mă scoată din această stare. Ne arătăm slăbiciunile pentru că dorim să atragem mila celor din jurul nostru, dar, ca urmare acestui fapt, problemele vor deveni din ce în ce mai mari.

Dumnezeu a pus în fiecare ceea ce El a considerat că este bun, iar faptul ca

eu mă văd ca „rățușca cea urâtă” din povestea lui Hans Andersen nu este decât deformarea realității în mintea mea. Ce a făcut rățușca noastră când celelalte rațe o ciupeau și găinile o băteau, ba, chiar și o fată care se îngrijea de păsări a dat în ea cu piciorul? Rățușca n-a mai putut răbda și a sărit peste gard. „Fug de mine fiindcă sunt așa de urâtă”, s-a gândit rățușca și a închis ochii, dar n-a stat pe loc și a plecat mai departe. Povestea se încheie cu constatarea adevărului: „Pe vremea când eram o rățușcă urâtă nici în vis nu m-aș fi gândit la atâta fericire!”. Deci, urâciunea stă în mintea noastră, nu în ochii și în voința Creatorului.

Dragi prieteni, cât de ușor este să dăm vina pe niște pricini exterioare, nu pe cele care se află în noi! Dar, dacă nu se întâmplă ca necazurile noastre să fie provocate de factori externi, atunci rădăcina (originea) lor este mereu în interior, în noi.

Adesea întâlnești oameni cu o cultură bogată, dar care se împotmolesc în niște situații de viață foarte simple. Pentru că, odată cu evoluția tehnologiei, omul s-a lăsat angrenat în tot ce este material și a uitat de partea spirituală, care le zidește și le menține pe toate. Și astfel, viața a ajuns să fie privită doar pe orizontală, iar relațiile dintre noi au devenit strict protocolare. Nu ne interesează decât propriile probleme. Ne plângem tuturor că este greu de trăit. Credem că este ceva normal să prezinți totul în negru, făcând aluzie la faptul că oamenii sunt răi, corupți, individualiști etc.

Este ciudat felul în care privim viața! Domnul Hristos a trăit pe acest pământ plin de oameni care Îl urau, care Îl judecau și care în cele din urmă L-au ucis pe nedrept. Dar El mergea și avea pace în inimă și îi oferea iubire fiecăruia, fără a-I păsa ce vorbește lumea despre El, pentru că stătea ferm, „ancorat” în dragostea Tatălui Său. Noi însă putem să ne aflăm în locuri pline de pace și să fim în același timp nervoși, să judecăm și să ne comportăm aidoma celor fără de minte.

Dar, pentru ca v-am obișnuit cu o pildă, spre o mai bine aprofundare a mesajului, am găsit și de această dată o scurtă, dar interesantă povestioară care ne arată puterea voinței:

„În urmă cu mult timp, în nordul Chinei, trăia un bătrân a cărui casă era orientată cu ferestrele spre sud. În fața casei sale se înălțau două vârfuri muntoase: Taihung și Vangvu. Acestea închiseră accesul spre sud, iar razele soarelui nu puteau ajunge în casa lor. Bătrânul împreună cu fiii săi se apucaseră serios de treabă: voiau să mute munții din loc cu lopata. Vecinul lor se uită la ei și dădu din cap: „Cât de nebuni sunteți! strigă el! Este absolut imposibil să mutați din loc acești munți uriași”.

Bătrânul zâmbi și-i zise cu înțelepciune: Dacă eu mor, vor continua feciorii mei.

Când vor muri ei, vor lucra mai departe nepoții mei. Este adevărat că munții sunt înalți, dar la fel de adevărat este că ei nu mai cresc. Puterile noastre însă pot crește. Cu fiecare lopată de pământ pe care-l îndepărtăm, ne apropiem de țelul nostru. E mai bine să facem ceva decât să ne plângem că munții împiedică soarele să vină la noi! Și, cu o convingere de nezdruncinat bătrânul continuă să sape. Acest lucru Îl impresionează pe Dumnezeu așa de mult, încât trimise pe pământ doi îngeri care mutară din loc acei doi munți.”

Poate că povestea este doar o ficțiune, dar, dacă ne gândim, o persoană care se vaită și își plânge de milă, practic, se zbate într-o mlaștină care îl trage în adânc puțin câte puțin. Pentru că, în loc să-și cunoască și să-și vindece rănilor, vede în jur doar durere, oameni răi și o ceață fără de sfârșit.

Oare câte asemenea cazuri nu am întâlnit în viață? Cred că tot omul are nevoie de afecțiune, să fie ascultat. De aceea Dumnezeu ne-a dăruit rațiune și grai. Numai că, de cele mai multe ori, poate că nici nu știm să comunicăm și nu suntem capabili de a oferi măcar o simplă, dar sinceră îmbrățișare, dacă nu avem capacitatea de a oferi mai mult. Știu că nu este lesne să înțelegem în mod corect durerea sau emoția celuilalt, dar dacă eu mă zbat astăzi în mlaștină, mâine poate vei fi chiar tu în aceeași situație. De aceea, omul în suferință nu trebuie trecut cu vederea. Vă spun aceasta pentru că cine te iubește cu adevărat va vedea în tine copia sa fidelă, îți va înțelege durerea și îți va întinde o mână de ajutor, iar prin dragostea oferită vei avea curajul de a merge mai departe lăsând în urmă deznădejdea, frica sau alte temeri. Prea puțini dintre noi au simțit sau simt dragostea celor din jur, nefiind, în consecință, siguri de deciziile pe care le iau și rămânând „corigenți” la materia: „viața de fiecare zi”.

Dragii mei, să nu deznădăjduim crezând că nu suntem buni de nimic. Este o iluzie pe care diavolul ne-o prezintă ca fiind realitate, dar nu este așa! Domnul Hristos știe cu ce talanți ne-a dăruit (înzestrat), iar „rățușca cea urâtă” nu este decât în mintea omului depărtat de Dumnezeu. Să încercăm să-l înțelegem pe cel care ne solicită ajutorul, pentru că așa cum nimeni nu va învăța dacă nu i se va explica cum să învețe, pentru ce să învețe și la ce îi vor folosi toate cunoștințele obținute, tot așa cel care și-a pierdut calea gândind că este „rățușca cea urâtă” nu va vedea adevărul dacă nu-l vom însoți la apa Siloamului și dacă nu-l vom ajuta să-și dea jos tina de pe ochiul minții. „Și de te va asculta, ai câștigat pe fratele tău.” (Matei, 18,15). Oare, ce poate fi mai frumos decât aceasta?

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Ce alegem să construim între noi?

Dacă luna trecută am zăbovit asupra zidurilor pe care ni le creăm fiecare (în special dependenții și co-dependenții) pentru a ne apăra de ceilalți (și de noi înșine) și am propus înfrumusețarea grădinii și construirea unui gard, prin care să avem acces la întâlnirea cu vecinii, admirându-ne unii altora florile, acum se cuvine să continuăm procesul de tămăduire, prezentându-vă „alternativa” sau „antidotul”, anume, cred eu: crearea de poduri între noi și semenii noștri.

Pentru că este mult mai potrivită decât orice aș putea să vă scriu și cu riscul de a se supăra pe mine domnul Eugen pentru îndrăznirea de a „împrumuta” puțin din stilul său, vă prezint o veche povestioară care explică cel mai bine cum putem transforma gardurile din jurul inimilor noastre în poduri către inimile celorlalți:

„Doi frați care trăiau în gospodării alăturate au avut un conflict. A început cu o mică neînțelegere și a luat amploare, până când s-a produs dezbinare între cei doi. Totul a culminat cu un schimb de cuvinte dure, urmate de săptămâni de liniște. Într-o dimineață, cineva a bătut la ușa fratelui mai mare. Când a deschis ușa, a văzut un bărbat cu unelte de tâmplărie.

- Caut de lucru pentru câteva zile, a zis străinul. Poate aveți nevoie de mici reparații aici, în gospodărie. Eu v-aș putea ajuta.

- Da, a zis fratele mai mare. Am ceva de lucru pentru dumneata. Vezi acolo, pe partea cealaltă a râului, locuiește vecinul meu. Mă rog, de fapt este fratele meu mai mic. Vreau să construiesc un gard de doi metri înălțime, pentru că nu vreau să-l mai văd. Eu plec la câmp, la treburile mele, dar aș vrea ca până mă întorc diseară, dacă se poate, să fie gata. Tâmplarul a muncit mult, măsurând, tăind, bătând cuie. Aproape de asfințit, când s-a întors de la câmp fratele mai mare, tâmplarul tocmai terminase treaba. Uimit de ceea ce vede, fermierul a făcut ochii mari și a rămas cu

gura căscată.

Nu era deloc un gard de doi metri. În locul lui era un pod care lega cele două gospodării peste râu.

Tocmai în acel moment vecinul lui, fratele cel mic, venea dinspre casa lui și, copleșit de ceea ce vedea, și-a îmbrățișat fratele mai mare și i-a spus:

- Ești un om deosebit, să te gândești tu să construiești un pod așa de frumos, după tot ce ți-am spus și ți-am făcut! Iartă-mă, frate!

Și s-au iertat.

Tâmplarul, văzându-și treaba terminată, începu să-și adune uneltele, ca să plece într-ale sale.

- Așteaptă, stai, i-a zis fratele cel mare. Mai stai câteva zile. Am mult de lucru pentru dumneata.

- Mi-ar plăcea să mai rămân, a spus tâmplarul, dar mai am multe poduri de construit.”

Probabil fiecare dintre noi, fie dependenți, fie co-dependenți sau nu, avem câteva răni provocate în copilărie sau tinerețe de către părinți, rude, profesori, colegi, o persoană iubită sau cunoscuți, iar tot ceea ce am suferit ne-a transformat. În timp ce creșteam și ni se dezvoltau toate simțurile, ne-am ascuns în spatele unui zid, l-am tot mărit și nu a mai existat cale de întoarcere către cei care ne-au rănit. Dar, slavă Domnului, există cale de vindecare! Dacă ne-am aduna toate resursele cu care construim cărămizi și scânduri pentru ziduri și garduri, am putea investi în cărămizi și scânduri pentru a ridica poduri, azi unul, mâine altul, câte unul spre fiecare persoană pe care n-am iertat-o încă și care nu cunoaște darurile inimii noastre, de care am amintit data trecută.

În final, vă las pe dumneavoastră să trageți concluziile, să meditați la frumoasa povestioară și să vă gândiți: dacă, în rugăciunea noastră, Tâmplarul Dumnezeu ar cere de muncă pentru a ne ajuta, ce l-am cere să construiască: un zid tare, un gard înalt sau un pod plin de flori, la capătul căruia ne putem întâlni cu fratele nostru, pe care iertându-l ne vom vindeca de traumele și suferințele trecutului?

Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Ilustrație realizată de Ioana-Adina Manole

„Prietenia - pod peste două suflete.” – Camelia Oprîța

Avarul își adună comoară ca să o găsească alții

– **P**ărinte, am auzit de doi frați, dintre care cel mic este milostiv, iar cel mare nu.

– Părinții să-l învețe și pe cel mare să se îndulcească prin a da. Dacă cel mare va cultiva această virtute, va primi plată mai mare decât cel mic, care o are din fire, și va deveni mai bun.

– Părinte, cum se poate izbăvi cineva de strâmtimea inimii, de greutatea ce o are în a da?

– Ce, ești zgârcită? O să te arunc afară! Și la ascultare, de pildă, când ești la arhondaric, să iei o binecuvântare generală, ca să poți da. Nu vezi și Dumnezeu cu câtă îmbelșugare dă tuturor binecuvântările Sale? Dacă cineva nu se obișnuiește să dea, se învață zgârcit și după aceea îi vine greu să dea. Iubitorul de argint este „pușculița”. Adună el ca să-i găsească alții. Și astfel pierde bucuria de a da și răsplata dumnezeiască. Odată i-am spus unui bogat: „De ce aduni? N-ai obligații. Ce-o să faci cu ei?”. „Aici vor rămâne când voi muri”, îmi răspunde. „Eu îți dau binecuvântarea să le dai pe toate sus!”, îi spun. „Aici vor rămâne”, îmi spune din nou. „Dacă voi muri, lasă să le ia alții”. „Ei, dar așa aici vor rămâne”, îi spun. „Scopul este să le dai cu propriile tale mâini acum, cât trăiești”. Nu există om mai nesocotit decât lacomul de bani, care adună mereu și totdeauna trăiește în lipsă și în cele din urmă își cumpără iadul cu economiile pe care și le-a adunat. Este cu desăvârșire pierdut, pentru că nu dă și se pierde cu lucruri materiale, pierzând în felul acesta și pe Hristos.

De cel zgârcit toți își bat joc. Era odată un moșier foarte bogat, care avea ogoare la țară, iar în Atena multe clădiri, dar era foarte zgârcit. Odată a făcut o oală de mâncărică de fasole, dar numai zeamă, ca să mănânce lucrătorii ce lucrau pe ogoarele lui. Mai demult lucrau sârmanii de dimineață, înainte de a răsări soarele, și până la apus.

Așadar, la amiază, când s-au oprit puțin ca să se odihnească, stăpânul a pus mâncarea de fasole într-o cratiță și a chemat pe lucrători să mănânce. S-au așezat sârmanii lucrători în jurul cratiței și au început să mănânce. Când luau cu lingura

vreo boabă, când numai zeamă goală. Un lucrător, care era foarte glumeț, a lăsat lingura și s-a dus puțin mai departe. Și-a scos cizmele și ciorapii, după care s-a apropiat voind să intre în cratiță. „Ce faci?”, îl întreabă ceilalți. „Mă gândeam să intru înăuntru, poate voi prinde vreo boabă de fasole!”. Atât de zgârcit era ticălosul acela. De aceea, de o mie de ori este mai bine să îl stăpânească pe om risipa, decât zgârcenia.

– Zgârcenia este boală, Părinte?

– Boală foarte mare! Dacă îl stăpânește pe om zgârcenia, boală mai mare nu există. Economia este bună, dar să ia aminte omul ca să nu-l stăpânească încet-încet diavolul cu zgârcenia.

– Părinte, unii din pricina zgârceniei stau flămânzi.

– Numai flămânzi? Era un negustor bogat care avea o prăvălie mare și cu briceagul tăia în trei chibriturile acelea late! O alta, care era foarte bogată, avea un fitil cu sulf; ținea cărbuni aprinși și cu acel fitil lua foc din cărbuni ca să aprindă soba, ca să nu cheltuiască vreun chibrit. Și avea case, terenuri, o avere mare.

Nu spun ca să fie cineva risipitor, dar, cel puțin, acestuia dacă îi vei cere ceva, îndată îți va da. Iar dacă este zgârcit, îi va părea rău să-ți dea. Erau odată două gospodine și discutau despre salate, despre oțeturi și, așa discutând, una a spus: „Am un oțet foarte bun”. Odată cealaltă a avut nevoie, săraca, de puțin oțet și s-a dus la aceea să-i ceară. „Ascultă aici”, îi spune aceea, „dacă-l dădeam, n-aș mai fi avut acum oțet de șapte ani!”. E bine să faci economie și să dai. Econom nu înseamnă zgârcit. Tatăl meu nu ținea bani. La Farasa nu exista hotel; casa noastră era ca un hotel. Oricine venea în sat, la primar mergea să stea. La el mânca, el îi spăla picioarele și-i dădea și ciorapi curați.

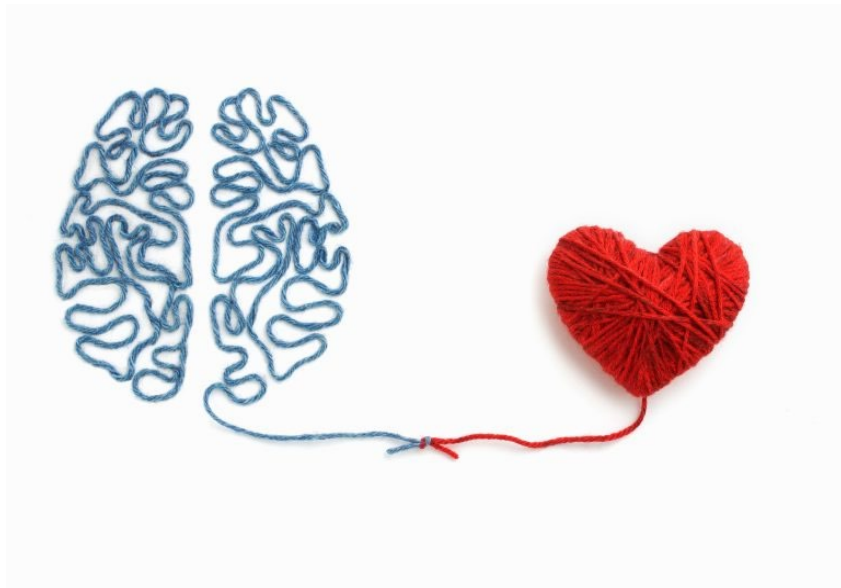
Acum văd că la unele locuri de închinare au magazine întregi cu candelă dar nu spun: „Avem destule, nu ne mai dați altele”. Acestea nu le pot folosi, nici nu le pot vinde, dar nici nu le dau. Când cineva începe să adune, se leagă și nu poate da. Iar dacă începe să adune lucruri, dar le și dă, atunci inima lui se va aduna în Hristos fără să-și dea seama cum.

O văduvă să nu aibă bani să cumpere un cot de stofă ca să-și îmbrace copiii, iar eu să adun? Cum voi suporta aceasta? La Colibă nu am nici farfurii, nici cratițe, ci niște tinichele. Prefer să dau cinci sute de drahme unui student să meargă de la o mânăstire la alta, decât să iau ceva pentru mine. Dacă nu aduni, ai binecuvântare de la Dumnezeu. Când dai binecuvântare, primești binecuvântare. Binecuvântarea naște binecuvântare.

Sursa: Cuviosul Paisie Aghioritul – „Trezire duhovnicească”, Editura Evangelismos

Împreună-lucrarea minții și a inimii

- *G*heronda, uneori înțeleg cu mintea că trebuie să-l iubesc pe celălalt, dar nu simt înlăuntrul meu dragoste.
- Încet-încet, din minte se va duce și în inimă și atunci vei simți dragostea. Ca să-l iubești pe celălalt, trebuie să lucreze și inima, nu este de ajuns doar mintea. Dacă lucrezi numai cu mintea, poți ajunge să spui: „Acum trebuie să-l rabd pe acesta” sau: „Trebuie să iau aminte să nu-i spun asta, să nu-i fac cealaltă” etc. Asta înseamnă că nu-l iubești pe celălalt. Îl vezi ca pe un străin, nu-l vezi ca pe un frate pentru care să te doară și să-ți tresalte inima.
- Gheronda, când există o depărtare între minte și inimă, dacă iau o atitudine rațională, inima va urma mintea?
- Cât de departe este inima de minte? De ce să existe depărtare?
- Pentru că, deși cu mintea iau o poziție corectă, inima nu o poate urma, fiindcă este stăpânită de patimi.
- Este bun diagnosticul pe care îl dai, dar nu e de ajuns; este nevoie și de strădanie pentru a te vindeca. Toată lucrarea duhovnicească o face mintea împreună cu inima.

Mintea este emițătorul, iar inima receptorul. Pe oricare frecvență întorci emițătorul, pe aceeași frecvență va lucra și receptorul. Dacă mintea lucrează lumește, trimite inimii semnale lumești; dacă lucrează duhovnicește, inima se înduioșează și suferă duhovnicește. De pildă, cum poți să mănânci mult, când te gândești că în altă parte oamenii mor de foame sau că beduinii mănâncă bălegarul de la cămile? [1]

– Am observat că eu nu iubesc cu inima, ci cu mintea. Cum va putea inima să lucreze?

– Nu știi? Medicii de astăzi, ca să facă inima să lucreze, găuresc pieptul și pun înăuntru o...baterie. Și noi trebuie să lucrăm cu mintea noastră, astfel încât ea să găurească inima pentru ca s-o ia din loc și să înceapă să lucreze.

– Cum se poate face aceasta, Gheronda?

– După mine, aceasta se face în trei moduri: fie simți multă recunoștință pentru binefacerile lui Dumnezeu, încât se dezgheață și-I dă slavă lui Dumnezeu, fie îți simți greutatea păcatelor tale și ceri cu durere iertare de la Dumnezeu, fie te pui în situația celuilalt aflat la ananghie și suferi pentru el.

– Gheronda, eu am un comportament spontan. Mă port așa cum simt. Este bine acest lucru?

– Ascultă, când în inimă există dragoste curată și deplină către Dumnezeu, atunci orice manifestare spontană a inimii este curată. Când însă nu există în inimă dragoste curată, atunci spontaneitatea trebuie frânată, căci această manifestare spontană este plină de toxine lumești.

– Ce mă va ajuta să-mi temperez spontaneitatea?

– Tu nu ai condus mașina? Nu avea frână? Așadar, ia spune-mi ce trebuie să faci acum când ai rămas fără...frâne?

– Trebuie să pun frână inimii.

– Da, trebuie ca mintea să frâneze inima, pentru că, atunci când inima o ia înaintea, se irosește fără rost. Ție Dumnezeu ți-a dat și multă minte și multă inimă, dar nu-ți folosești mintea pentru a frâna inima și de aceea o irosești. Să te gândești bine înainte de fiecare acțiune, ca să pui corect la lucru inima pe care ți-a dat-o Dumnezeu, cu simplitate și mărinimie.

[1] Starețul se referă la perioada anilor '60, vreme în care a viețuit la Sinai.

Sursa: Cuviosul Paisie Aghioritul – „Patimi și virtuți”, Editura Evanghelistos

Cum să îmi îndrept viața păcătoasă?

Este același lucru cu a-ți reface rânduiala vieții exterioare și a preocupărilor în spiritul noii vieți.

Când omul este dedat păcatului, toate puterile sufletului și toate funcțiunile trupului slujesc acestui păcat și, la fel, modul de viață de acasă și din relațiile exterioare sunt pătrunse de același duh.

Dar, dacă după convertire păcătosul nu renunță la preocupările sale de dinainte și la vechiul său mod de viață, atunci acestea îl readuc cu ușurință la cele vechi. Trebuie reclădit totul și noile rânduieli trebuie introduse pretutindeni. Așadar, ochiul era obișnuit să privească ceea ce hrănea păcatul, urechea – să audă ceea ce măgulea patimile, și celelalte simțuri erau, de asemenea, unelte ale înclinațiilor vicioase. Acum trebuie, dimpotrivă, să le facem unelte ale adevărului. Fie ca ochiul să vadă, în loc de imagini mârșave, înfățișarea Înfricoșătoarei Judecăți... Fie ca urechea să audă cântări bisericești, în loc de cântece ademenitoare și altele. (...) În acest fel trebuie să-ți revezi întreaga conduită și toate preocupările și peste toate să-ți așezi ca regulă să faci tot ce îți cere spiritul noii vieți.

Acest gen de noi preocupări sunt ca un plasture pe rană pentru sufletul rănit de păcate, care caută vindecare!... Cel care, rămânând la vechile obiceiuri, vrea să se curățească de patimi, acela degeaba se amăgește cu speranțe zadarnice. De ce Maria Egipteanca nu s-a întors în Egipt, ca să se mute în pustiile de acolo, ci a plecat în pustiul de după Iordan? Fiindcă, înainte de a ajunge la pustiul egiptean, ar fi trebuit să se întâlnească cu vechile lucruri, și abia dac-ar fi putut rezista ademenirilor păcatului, venite de acolo...

Așa trebuie să procedeze fiecare. Punând început bun întru îndreptare, trebuie să te lepezi de toate cele dinainte și să-ți așezi noi rânduieli și noi obiceiuri. Astfel, înclinațiile păcătoase și patimile vor fi asuprite și subjugate.

Sursa: *Sfântul Teofan Zăvorâtul – „Învățăături și scrisori despre viața creștină”, Editura Sophia, București, 2012, pp. 117-118*

Strofe pentru suflet

Tânguire

Mi-e jale, Doamne, jale...și-n jalea mea
mă frâng
Că n-am destule lacrimi păcatele să-mi
plâng...

Și nici greșeli străine, fărădelegi și
patimi

Nu le suspin amarul, n-am pentru ele
lacrimi!

De jalea omenirii n-am sufletul
străpuns,

Nu cer iertare, Doamne, nu dau străin
răspuns!...

Nu plâng cu cel ce plânge și nici în
locul lui

Uitând că sunt asemeni, rob
păcatului...

Nu plâng pe desfrânata, nici hoțul, nici
tâlharul

Și-n loc să-mi fie milă...în minte țin
cântarul,

Măsor păcatul celui care îmi este frate,
Eu, care sunt, sărmanul, o mare de
păcate!...

Nu mă-ntristez de răul ce-l simt în
celălalt,

Nici nu-l jelesc pe-acela în cuget prea
înalt,

Nu sufăr de căderea aceluia ce-a căzut,
Nici rugăciuni aprinse nu fac să îl ajut!

Nu am putut vreodată nedrept să
pățimesc

Și nici ocări străine n-am vrut ca să
primesc...

Asupra mea greșeala altuia n-am luat,
M-am plâns numai pe mine și doar al
meu păcat!

– Dezleagă-mi împietrirea, dă-mi inimă
de carne

Și lasă-Ți Duhul Sfânt în suflet să îmi
toarne

Iubirea-Ți ce preface tot ce e rău în bine
Ca-n fiecare om eu să Te văd pe Tine!

Din jalea Ta cu care privești la noi,
tăcut,

Că dintru a Ta vrere cu toții am căzut
În ochi și-n suflet toarnă-mi, în Jale să
mă-mbrac,

Din lacrimi fă-mi cenușă, iar din
suspine – sac!

Din mila Ta dă-mi Milă, mă satură cu
ea,

Ca-n orice mână-tinsă eu să văd mâna
mea

Și lacrima ce curge pe-obraz nefericit
Eu să o șterg și-alături să plâng neostoit!

Dă-mi tânguiri pe pâine și-n somn dă-
mi ca să plâng,

Amarul tuturoră în mine dă-mi să-l
strâng,

Să nu mai cred că altul e fiu risipitor,
Ci eu sunt înglodatul, de-a pururea
dator!

Autor: Paraschiva Rădoi

Credința pentru copiii de toate vârstele

Ceasul mântuirii

Intr-o iarnă grea, un călugăr a plecat din mănăstire spre satul de la poalele muntelui, să vadă de sănătatea unui copil pe care boala îl ținuse la pat. La marginea pădurii, a găsit, căzut în zăpadă, un cerb mort de foame și frig, dar și-a continuat drumul. Ajuns în casa băiatului, l-a chemat pe tatăl acestuia și i-a spus:

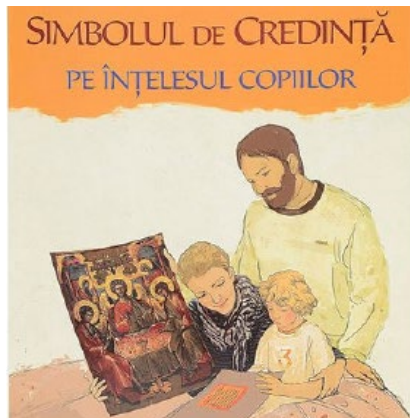
- Am găsit, nu departe de aici, un cerb pe care frigul și foamea l-au răpus. Haide să îl iei și veți avea hrană pentru o vreme!

Bucuros, omul i-a mulțumit călugărului și l-a urmat la locul cu pricina. Lângă cerbul mort însă, zăcea acum un lup care, găsimd între timp animalul, îl devorase. Neștiind să se oprească la timp, mânat doar de o lăcomie exagerată, lupul mâncase mult mai mult decât i-ar fi trebuit și decât ar fi avut nevoie. Acum zăcea mort, ucis de propria lui lăcomie.

Văzând toate acestea, călugărul îi spuse țăranului:

- Vezi tu, unii sunt asemenea cerbului, răpuși de griji și nevoi, de lipsuri și greutate. Sufletul lor se întunecă și „îngheață” în atâtea necazuri. Aceștia uită de Dumnezeu și de cele sfinte, furați de viața grea pe care o trăiesc, când doar credința le-ar mai putea încălzi sufletul. Numai dragostea și mila lui Dumnezeu îi pot întări; nu trebuie decât să le caute, însă alții - vai de aceia! - sunt asemenea lupului. Au ce le trebuie, au chiar mai mult decât le-ar trebui și, cu toate acestea, sunt și ei morți sufletește. Trăiesc doar pentru ei, când ar putea să dea și altora. Sufletul lor este „înghețat” de egoism, întunecat de lăcomie. Vai de ei, căci păcatul lor este cu atât mai mare! Să fii copleșit de greutate este o neputință, însă să fii doborât de plăceri este o rușine! La Judecata ce va veni curând, va fi rău de sufletul îngenunchiat de greutate, dar va fi vai și amar de sufletul îngenunchiat de plăceri.

Sursa: Leon Magdan – „Cele mai frumoase pilde și povestiri Creștin-Ortodoxe”

Facerea lumii

Pe un drum de munte, s-au întâlnit doi țărani. Unul dintre ei, mai răutăcios, l-a întrebat pe celălalt:

- Am auzit că mergi des la Biserică și că te rogi mult. Dar de unde știi tu că există Dumnezeu?

Ca și când nu l-ar fi auzit, celălalt țăran l-a întrebat la rândul său:

- Spune-mi, crezi că vitele noastre au fost astăzi la pășune?

- Da, cu siguranță, privește pământul moale, este plin de urmele lor!

- E, acum privește și tu soarele ce tocmai a răsărit peste dealuri, privește pădurea înverzită din fața noastră, privește-te pe tine și pe oamenii din jurul tău! Toate acestea sunt urmele mâinilor lui Dumnezeu Atotputernicul și Atotțiitorul. Cum să fi fost făcute toate acestea, dacă nu din iubirea lui Dumnezeu, și pentru ce să le fi făcut El așa cum sunt dacă nu tot pentru iubire? Mai încape îndoială?

Sursa: Leon Magdan – „Cele mai frumoase pilde și povestiri Creștin-Ortodoxe”

Copilul bine crescut

Într-un sat din câmpie, s-au întâlnit la fântână trei femei. Două dintre ele nu încetau să-și laude băieții. Cea de-a treia însă, nu spunea nimic, cu toate că avea și ea un băiat de care nu s-ar fi putut plânge. Au luat cele trei femei câte o găleată cu apă și au plecat împreună înapoi, spre casă. Pe drum, s-au întâlnit cu cei trei copii, care se jucau într-o livadă.

- Ia uite-l pe-al meu, a zis prima femeie. E așa de puternic.

- Dar al meu, zise și a doua, e priceput la toate.

Nici de această dată, cea de-a treia femeie nu a spus nimic, însă copilul ei, văzându-și mama, s-a grăbit să vină și să ia el găleata. Ceilalți doi băieți au început să râdă și au rămas să se joace mai departe. Acum se vedea adevărul. Din modestie, cea de-a treia femeie nu se lăudase cu feciorul său, dar, în locul ei, vorbeau faptele...

Sursa: Leon Magdan – „Cele mai frumoase pilde și povestiri Creștin-Ortodoxe”

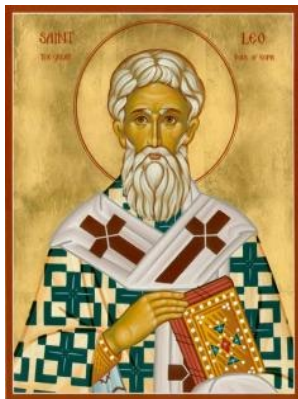

Sfântul Ierarh Leon, Episcopul Romei (18 Februarie)

Acest mare arhieru și păstor al Bisericii lui Dumnezeu, Leon, era de neam din Italia. Tatăl său era Chintian. Din tinerețe a fost crescut în învățătura cărții, întru înțelepciunea cea din afară și în faptele cele bune creștinești. Alegând duhovniceasca viață mai mult decât cea mirenească, mai întâi a fost arhidiacon la papa Sixt al III-lea. Apoi, pentru multa lui înțelepciune și curăție, după moartea lui Sixt, prin alegerea tuturor, a luat scaunul Romei și păștea binecuvântătoarele oi ale lui Hristos, ca un bun păstor, punându-și sufletul său pentru dânsele. Când Atila, stăpânitorul hunilor și tiranul cel cumplit, care se numea „biciul lui Dumnezeu”, biruind multe țări, a mers și asupra Italiei, vrând să o pustiască cu foc și sabie, papa Leon, văzând că nimeni nu putea să se împotrivescă aceluia, s-a rugat cu dinadinsul lui Dumnezeu cu postire și cu lacrimi, cerând de la El apărare și chemând în ajutor pe Sfinții mari Apostoli Petru și Pavel. Apoi a mers singur la acel tiran ca să-l roage să se potolească, gata fiind să moară pentru oile sale. În timpul arhieriei lui, după erezul lui Nestorie, veni Eutihie, arhimandritul monahilor din Constantinopol și Dioscor, patriarhul Alexandriei, hulitorii cei fără de rușine, care pe cele două firi ale lui Hristos, Domnul nostru, adică cea dumnezeiască și omenească, le amestecau într-una și cu acel eres tulburau Biserica lui Dumnezeu foarte mult. Adunând al lor sobor în Efes, pe Sfântul Flavian, patriarhul Constantinopolului, apărătorul credinței, cu nedreptate l-au judecat și l-au ucis și multă răutate făceau celor dreptcredincioși.

Atunci Sfântul Leon, papa, a arătat mare sânguință ca să îndrepteze și să pocăiască Biserica cea tulburată de eretici, scriind către împărați, mai întâi lui Teodosie, apoi lui Marchian, ca să rânduiască să fie sobor din toată lumea. Deci, s-a adunat sfântul și a toată lumea al IV-lea sinod în Calcedon, al Sfinților Părinți în număr de 630, pe vremea împărăției lui Marchian și a Pulheriei, contra lui Eutihie și Dioscor, care ziceau că în Hristos Domnul este o fire și o lucrare și o voie. La acel sinod, deoarece era cu neputință ca prea sfințitul Leon să fie, pe de o parte pentru lungimea drumului și pentru neputințele bătrâneții, iar pe de alta, pentru nelesnicioasa trecere, din pricina deselor năvăliri barbare ce se făceau atunci asupra Italiei; pentru aceea, a trimis pe episcopul Pascasie și Luchentie și pe presbiterii Bonifacie și Vasilie.

Fiind la sinodul acela ceartă cu ereticii și îndoire multă, atunci, după porunca Sfinților Părinți, pentru învingerea ereticilor, s-a citit epistola acestui Sfânt Leon,

papă al Romei, scrisă către cel ce a fost mai înainte patriarh al Constantinopolului, adică Sfântul Flavian, care adunase în Constantinopol sinod local contra ereticilor. De acest lucru, același sfânt, Sofronie povestește: „Sfântul Teodor, episcopul cetății Darnia, din Likia, ne-a spus nouă: „Când eram postelnic la Sfântul Evloghie, patriarhul Alexandriei, am văzut în vis un bărbat cu sfințită cuviință și luminat, care mi-a zis: „Să spui pentru mine lui Evloghie patriarhul”. Iar eu i-am zis: „Cine ești tu, stăpâne? Cum voi spune de tine?”. El mi-a răspuns: „Eu sunt Leon, papă al Romei”. Și, intrând eu am spus Sfântului Evloghie, zicând: „Prea sfințitul și prea fericitul papă Leon, întâiul șezător al scaunului Romei, voiește să intre la tine”. Auzind de aceasta patriarhul Evloghie și sculându-se, degrabă a ieșit în întâmpinarea lui, și, făcând rugăciune, s-au sărutat și au șezut.

Atunci dumnezeiescul Leon a zis Sfântului Evloghie, patriarhul: „Știi pentru ce am venit la voi?”. El a răspuns: „Ba nu”. Leon i-a zis: „Am venit să vă mulțumesc că bine și cu vitejie suflați răspuns la epistola mea, astupând cu dânsa gura ereticilor. Această epistolă am scris-o fratelui meu Flavian, patriarhul Constantinopolului, pentru mustrarea păgânescului eres al lui Nestorie și Eutihie. Să știi, frate, că nu numai mie mi se cuvine laudă pentru dumnezeiasca osteneală și sârguință, ci și marelui Apostol Petru, care a citit și a îndreptat epistola mea. Iar mai întâi de toți se cuvine laudă Adevărului celui propovăduit de noi, care este Hristos, Dumnezeuul nostru. Acestea, zice episcopul Teodor, le-am văzut nu numai o dată, ci și de două ori și de trei ori că, adunându-se, au vorbit despre aceea între dânsii și am spus vedenia aceasta Sfântului Evloghie.”. Vedenia aceasta a fost după mulți ani de la moartea lui Leon. Sfântul Evloghie a viețuit mai pe urmă, pe vremea împărăției lui Iraclie. Iar Sfântul Leon s-a sfârșit mai înainte de el, pe vremea împărăției celui de un nume cu sine, împăratul Leon cel Mare. Sosind prea sfințitul Leon la adânci bătrânețe și apropiindu-se de sfârșitul său, s-a încredințat pentru iertarea neputințelor sale cele omenești. A petrecut 40 de zile lângă mormântul Sfântului Apostol Petru în rugăciune și în post, rugând pe Sfântul Apostol să se roage lui Dumnezeu pentru el și să-i ierte greșelile lui. După sfârșitul celor 40 de zile i s-a arătat Sfântul Apostol Petru și i-a zis: „M-am rugat pentru tine și iertate îți sunt păcatele, afară de hirotonii, pentru că de acelea vei fi întrebat, de ai hirotonisit pe cineva bine și legiuit sau nu”.

După această înștiințare, Sfântul Leon a îndesit rugăciunile sale, postirile și milosteniile, strigând în zdrobirea inimii până ce a luat ușurarea cea desăvârșită. Apoi s-a dus la sfinții cei mai dinainte, mari ierarhi și învățători, stând cu dânsii înaintea scaunului lui Hristos, Dumnezeuul nostru, Cel slăvit și închinat, împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh, în veci. Amin.

Sursa: www.doxologia.ro

Calendar creștin ortodox - Februarie 2025

1 S *Înainteprăznuirea Întâmpinării Domnului*; Sf. Mc. Trifon, Perpetua și Felicitas

2 D (†) *Întâmpinarea Domnului (Stratenia)*

Duminica a XVII-a după Rusalii (a Cananeencii); Ap. II Corinteni VI, 16-18; VII, 1; Ev. Matei XV, 21-28; glas 7, voscr. 10

3 L Sf. și Dreptul Simeon; Sf. Proorociță Ana

4 M Cuv. Isidor Pelusiotul; Sf. Sfințit Mc. Avramie

5 M Sf. Mc. Agata și Teodula

6 J Sf. Vucol, Ep. Smirnei; Sf. Mc. Iulian, Fausat, Evilasie și Maxim; Cuv. Varsanufie cel Mare

7 V Sf. Partenie, Ep. Lampsacului; Cuv. Luca; Sf. 1003 Mc. din Nicomidia

8 S Sf. M. Mc. Teodor Stratilat; Sf. Prooroc Zaharia; Sf. Mc. surori Marta și Maria

9 D Sf. Mc. Nichifor; Sf. Sfințiți Mc. Marcel și Pangratie (*Odovania Praznicului Întâmpinării Domnului*)

Duminica a XXXIII-a după Rusalii (a Vameșului și Fariseului); Ap. II Timotei III, 10-15; Ev. Luca XVIII, 10-14; glas 8, voscr. 11

10 L †) Sf. Sfințit Mc. Haralambie; Sf. Mc. Enata și Valentina

11 M Sf. Sfințit Mc. Vlasiu, Ep. Sevastiei; Sf. Teodora împărăteasa

12 M Sf. Meletie, Arhiep. Antiohiei celei Mari; Sf. Antonie, Patr. Constantinopolului; Sf. Mc. Hristea

13 J Cuv. Martinian; Sf. Ap. și Mc. Acvila și soția sa Priscila

14 V Cuv. Auxențiu, Maron și Avraam; Sf. Filimon, Ep. Gazei

15 S Sf. Ap. Onisim; Sf. Mc. Maior; Cuv. Eusebiu

16 D Sf. Sfințit Mc. Pamfil; Sf. Mc. Valent, Pavel și Seleuc; Cuv. Flavian

Duminica a XXXIV-a după Rusalii (a Înțoarcerii Fiului Risipitor); Ap. I Corinteni VI, 12-20; Ev. Luca XV, 11-32; glas 1, voscr. 1

17 L Sf. M. Mc. Teodor Tiron; Sf. Mariamna; Sf. Împărați Marcian și Pulheria

18 M Sf. Leon cel Mare, episcopul Romei; Sf. Agapit, Ep. Sinadei

19 M Sf. Ap. Arhip, Filimon și soția sa, Apfia; Cuv. Mărt. Evghenie și Macarie

20 J Sf. Leon, Ep. Cataniei; Sf. Agaton, Ep. Romei; Cuv. Visarion

21 V Sf. Cuv. Timotei; Sf. Eustatie, arhiepiscopul Antiohiei

22 S Aflarea moaștelor Sf. Mc. din Evghenia; Cuv. Atanasie, Talasie și Limneu

23 D † Sf. Mc. Policarp, Ep. Smirnei; Cuv. Gorgonia

Duminica lăsutului sec de carne (a Înfricoșătoarei Judecăți); Ap. I Corinteni VIII, 8-13; IX, 1-2; Ev. Matei XXV, 31-46; glas 2, voscr. 2

24 L †) Întâia și a doua aflare a Capului Sf. Ioan Înaintemergătorul și Botezătorul Domnului

25 M Sf. Tarasie, Arhiep. Constantinopolului; Sf. Mc. Alexandru și Ipatie

26 M Sf. Porfirie, episcopul Gazei; Sf. Mc. Fotini Samarineanca

27 J Sf. Cuv. Mărturisitori Procopie și Talaleu

28 V Sf. Cuv. Vasile Mărturisitorul; † Sf. Cuv. Ioan Casian și Gherman, din Dobrogea;

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

În perioada 1 Noiembrie - 30 Aprilie

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

În perioada 1 Mai - 31 Octombrie

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:	Pag.
Rățușca cea urâtă	1
Ce alegem să construim între noi?	4
Avarul își adună comoară ca să o găsească alții	6
Împreună-lucrarea minții și a inimii	8
Cum să îmi îndrept viața păcătoasă?	10
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Ierarh Leon, Episcopul Romei	14

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Sorin Pavel

Oxana Cliuciniov

Gabriel Luca

Irina Ștefania Vaida

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 40, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424